

М. Флетлі, саундтрек Р. Хардімана. Сюжетне шоу, яке базується на кельтській/ірландській народній музиці й танцях, набуло величезної популярності в європейських країнах, а також у США, де мешкає багатомільйонна ірландська громада. У танцювальному шоу не передбачено діалогів, і сюжет передається у вигляді інтуїтивно зрозумілих сцен, жестів і рухів персонажів, музики й танцю.

Танцювальні шоу мають свої неповторні особливості й у країнах Східної Азії. Зокрема одним із вражаючих танцювальних шоу є «Tang Dynasty Dance Show» («Танцювальне шоу династії Танг»). Власне шоу є гармонійним поєднанням оркестрової музики і традиційного танцю, у якому віртуозно зображені важливі історичні фігури міста Сіань. У шоу розповідається про єдину імператрицю Китаю Wu Ze-Tian, котра правила з 690 р. до 705 р. та була однією з найвпливовіших жінок в історії Китаю. Династія Танг — одна з найбільше процвітаючих династій м. Сіань.

Важливим елементом танцювальних шоу, крім інноваційних компонентів, є запозичення з минулого, тобто пародія, яка створюється за допомогою пластичної виразності. Крім того, пародія передбачає іронічне ставлення до самого тематичного і художнього навантаження танцювального шоу, що набуває свого відображення в сюжеті, організації танцювального простору, зовнішній атрибутиці й музиці.

Для сучасних танцювальних шоу-програм, зокрема, характерні дослідницька спрямованість, зумовлена взаємодією танцю із філософією руху, а також комплексом знань про можливості людського тіла.

Наприкінці важливо згадати, що в останні десятиліття техніки й напрями танцювальних шоу-програм здобули заслужену популярність і в Україні, де перетворилися на унікальні феєричні дійства, у яких беруть участь високопрофесійні виконавці.

Таким чином, сучасне танцювальне шоу-мистецтво відображає основні характеристики епохи постмодерну та медіакультури, у якій комерційна шоу-хореографія посідає значне місце.

Є. Ю. Сластина

ОСОБЛИВОСТІ КОМПОЗИЦІЙНОЇ ПОБУДОВИ ГАЛЬЯРДИ ТА ТУРДІОНУ

Одним із найважливіших, найпопулярніших та найскладніших танців епохи пізнього Відродження є гальярда. На думку видатного німецького музикознавця та балетознавця Курта Закса, період з початку XVI до середини XVII ст. в історії хореографічного мистецтва Італії можна назвати «віком гальярди». Такі танці, як турдіон та вольта, що також були популярними в той час, подібні до гальярди, мали однакові з нею основні кроки.

Описання гальярди є в Туано Арбо, Просперо Лутіо де Салмона, Лівіо Лупі да Караваджо, Чезаре Негрі, Фабріціо Карозо.

Проаналізувавши книги цих авторів, можна висновати: гальярда була імпровізаційним танцем і складалася зі значної кількості кроків та їх різноманітних варіацій. Виконавці заучували їх, а потім виконували, варіюючи та імпровізуючи, залежно від особистої майстерності. Численні варіації кроків гальярди входили до складу танцювальних сюїт (балето) цього періоду. Також вона існувала як самостійний танець (наприклад, «Іспанська гальярда» Фабріціо Карозо).

Гальярда мала вільну схему побудови, могла виконуватися сольо, парою або більшою кількістю виконавців, чоловіками та жінками. Вона являла собою чергування партій виконавців, кожен з яких намагався перетанцювати партнера, виконуючи свої варіації. Деякі автори вказують на певні відмінності у виконанні кроків жінками й чоловіками. Загалом чоловіки виконували складніші кроки.

Ч. Негрі вказує, що в парах чоловіки та жінки могли спочатку танцювати разом, а потім чоловіки поверталися на своє місце, а жінки обирали інших партнерів, і танець продовжувався, поки грали музиканти.

Слід зауважити, що різні автори іноді надають однакову назву для зовсім різних рухів, а іноді однакові рухи мають різні назви. Тому під час реконструкції танців необхідно використовувати перелік кроків та описання танців одного автора.

Подібний до гальярди танець — турдіон. Обидва танці виконувалися після басдансу, мали майже однакові кроки, але турдіон мав більш прискорений темп, внаслідок чого стрибки були не такі високі, як у гальярді, а манера виконання легка та ковзаюча. Гальярда виконувалася повільніше, щоб надати змоги чоловікам продемонструвати віртуозність виконання різноманітних стрибків. Найпростіший основний крок цих танців складається з п'яти стрибкових рухів і називається *cinq pas*, що в перекладі означає «п'ять кроків». Цей крок є в багатьох танцях XVI ст. На його основі складали численні різноманітні варіації. Існують також складні варіації гальярдних кроків з одинадцяти та сімнадцяти рухів.

Отже, характерними особливостями композиційної побудови цих танців є імпровізаційність, варіативність, віртуозність, вільна схема побудови, в основі якої — змагання між виконавцями.

О. А. Цомає

ИСТОРИКО-КУЛЬТУРНАЯ РЕКОНСТРУКЦИЯ ВЕЕРА В ХОРЕОГРАФИЧЕСКОМ ИСКУССТВЕ

Использование различных аксессуаров в сценических хореографических композициях широко и разнообразно, берет свое начало в мировых национальных традициях. Применение различных венков, цветов, гирлянд, платков, шалей, шляп, а также палок, пик, сабель, мечей всегда привносит в танец своеобразие и делает его запоминающимся. Особенно, если балетмейстерская фантазия рождает новые композиционные решения, связанные с манипуляцией этими предметами.